

Do Santiaga za 11 dní po portugalské cestě

Na nezapomenutelnou pouť do Santiaga de Compostela se v září vydalo pět pracovníků Charity Krnov. Přípravy na 280 km dlouhé putování probíhalo v režimu utajení. Nakupovali kvalitní funkční vybavení, při letních pochodech trénovali kondičku a pečlivě plánovali jednotlivé denní etapy. Letadlo se z vídeňského Schwechatu vzneslo 3. září. Návrat zpět byl pevně daný již předem zakoupenou letenkou. Na cestu tam i zpět a vlastní pěší pouť měli čtyři ženy a jeden muž jen dva týdny. Zvládli to.

Utajené přípravy

„O tom, že se chystáme na pouť, jsme nechtěli moc mluvit. Byla v tom troška takového našeho tajemství než potřeba něco tajit. Navíc v této nejisté době by se mohlo snadno stát, že se neuskuteční,“ vyprávějí účastníci pouti. O jejich zážitcích a zkušenostech si povídám se všemi členy týmu. Na cestu se vydala ředitelka Charity Krnov Monika Dudová se svými dlouholetými spolupracovnicemi: Marcelou Harasimovou, Janou Pavlíkovou a Mirkou Ivanovovou. „Byli jsme společně i v Římě a Vatikánu. A dobře nám to spolu klapalo. Prostě jsme si sedli,“ vysvětluje Monika Dudová. Na náročnou pěší pouť vzaly ženy do party služebně nejmladšího kolegu Marcela Balu. Bylo to prozíravé. Muž, který léta sloužil u policie, byl pro tým důležitou oporou.

Pouť za Charitu Krnov

A jak to všechno začalo? „Rozhodnutím, že se půjde. Pro každého z nás bylo nutné se rozhodnout. Pak teprve následovala všechna ta příprava a trénink,“ vysvětluje Monika Dudová, kterou k akci motivovala zkušenost z jarního vojenského výcviku aktivních záloh. „Ten nápad přišel po Vyškově. Od kolegyně Mirky jsem již dříve slyšela slova poutí, Compostela. Tak jsem navrhla – vykonáme pouť za Charitu Krnov k jejímu 30. výročí, za její pracovníky, uživatele, naše rodiny a za sebe!“ Nápad se zalíbil. Pro ženy, které spojily svůj profesní život s Charitou, se stal i naplněním jejich dlouholetého životního snu. Mohly poznat místa, o kterých slyšely vyprávět, četly v knihách nebo viděly ve filmu. A navíc zde byl příslib: „Ta cesta každému něco řekne.“

Jak pouť do Compostely jejich životy proměnila? Co každému z účastníků řekla?

Když chcete mít z putování do Santiaga de Compostela společný snímek, musíte zkusit selfičko. Úsměv prosím! Foto: Marcel Bala

Jana: Chci jít dál!

„Udělal jsem si jiný obrázek na to, co je to pouť. Představovala jsem si, že ji budu prožívat jako P. Lízna. Budu se modlit za ty, koho si vylosuji na lístečkách, a celou ji prožiji duchovně a zbožně. Bylo to jinak. Při pěší pouti myslíte na základní lidské potřeby. Kde se najíte, kde budete spát. Když jsme došli ke katedrále do Santiaga, tak jsem se sama sebe ptala. To už je konec? Ne! Já chci jít dál,“ popisuje své dojmy z cesty Jana Pavlíková a dodává, že pouť v ní zanechala chuť dělat něco nového a žít jinak.

Marcela: Volnost pohybu

„Neměla jsem s poutěmi žádnou zkušenost a byla to pro mne výzva,“ vypráví Marcela Harasimová. Pouť chtěla prožít jako duchovní obnovu, mít čas se zamyslet sama nad sebou, číst cestou nakopírované úryvky evangelia a rozjímat. Podobně jako ostatní se však brzy přesvědčila o tom, že při pěším putování se nejvíce modlí nohama. „Oslovovala mě ta volnost pohybu, možnost sledovat bez zábran okolí, ale také to, jak jsme si navzájem pomáhali, půjčovali si věci nebo jak nám Monika ošetřovala nohy,“ popisuje dojmy z pouti Marcela. Ráda by si ji zopakovala. „Uteklo to, chtěla bych to prožít ještě jednou.“

Marcel: Můj Bůh je „Papá“

Jediný muž ve výpravě působí v krnovské Charitě krátce. Cestu do Composte-

ly vnímal jako rozloučení s předchozím zaměstnáním a podporu kolektivu ve své nové práci. „Byl jsem rád, že jsem dostal tu možnost jít s nimi,“ říká Marcel Bala, který před Charitou působil 24 let u policie. „Nejsem věřící, ale věřím v nadpřirozeno,“ dodává muž, který se během poutní cesty začal i modlit. „I mně se stalo několik pozoruhodností. Když mělo pršet, tak jsem si s ‚Papá‘ promluvil, aby ještě dvě hodiny nepršelo. A počasí vyšlo. Liják se spustil, až když jsme byli pod střechou ubytovny,“ nabízí jedno z poutnických svědectví Božích zásahů, které skupiny během cesty provázely.

Pro děvčata byla přítomnost chlapa s policejním výcvikem výhrou. Když umdlávaly před kopcem, zavelel do rázného pochodového kroku a kilometry pod nohama mizely jeden za druhým. Osvědčily se povely „levá, pravá“ i rýmováčky. Například tato: „Tak si pěkně šlapeme, dvacítku už dáváme, pochodu- jem si tu teď, třicítka nám spadne hned.“ Třicetikilometrové denní etapy nasadila výprava z krnovské Charity hned v prvních dnech po přeletu do Porta. Puchýř nepuchýř, šlapalo se den za dnem.

Mirka: Boží blízkost

Pro Mirku Ivanovovou, které před dvěma lety zemřel manžel, byla cesta nejnáročnější. „Věděla jsem, že nechci jít sama. Proto jsem se rozhodla pro putování ve skupině, kde se navzájem známe,“ vysvětluje a dodává, že samotná cesta pro ni byla důležitější než samotný cíl. „Užívala jsem si každý den a večer společného putování. Ale bylo to tak těžké. Zažívala jsem euforie radosti i hluboký smutek,“ popisuje svou zkušenost Mirka. Všechny silné momenty jí sdělily poselství: „Přes těžkou životní situaci, kterou prožívám, se Bůh o mě stará“. Atmosféru cesty, která hluboce promlouvá do duše poutníků, umocňovaly krásy přírody, voňavé eukalyptové lesy a nekonečné mořské pobřeží. „Když jsem vstoupila do oceánu, pocítila jsem neskutečnou Boží blízkost.“

Pomoc v pravý čas

Osobních i společných Božích zásahů zažili poutníci na své cestě několik. A netýkaly se jen počasí. „Někde byly situace tak krásné,“ zasní se poutnice Mirka při vzpomínce na domek se zahradou, kam

je srdečná Portugalka pozvala ve chvíli, když už měli v nohách třicet kilometrů a síly na hledání ubytování už nezbyly. Událost z 3. dne putování popisuje Monika Dudová na facebookovém poutním deníku. „Když už jsme nemohli, zastavili jsme u krásné zahrady a rozhlíželi se, zavolala na nás paní: ‚Olá pelegrinos – Ahoj poutníci.‘ Úplně jsme cítili, jako by na nás zvolala éterická bytost, roztáhla náruč a my šli dál. Bylo to jako sen, přišlo to, zrovna když už zvolna docházely síly. Ukázala nám krásnou zahradu, houpací síť k odpočinku, bazének k relaxu nohou a postýlky pro poutníky. Připadali jsme si jako v ráji.“

Evangelium v esemeskách

Dny putování se podobaly, a přece byl každý jiný. Balení batohu, ranní modlitba, snídaně a cesta podél žlutých šipek. Počty kilometrů, které do cíle zbývaly, se zkracovaly. Skupinka Krnovanů šla vytrvale. Mysleli na ty, koho nechali doma, a sami pocítovali přímlovou modlitbu těch, o něž ji požádali. Mezi nimi byla řada kněží. Duchovní posila jim přicházela v podobě SMS zpráv přímo z Charity. „Kolegyně účetní Miša nám posílala úryvky evangelia na každý den. Vždy vytáhla myšlenku, která přesně sedla na naši situaci. Byla to nádhera,“ říká Mirka Ivanovová.

Nezištná pomoc místních

Silnými momenty byla setkání s lidmi, kteří poutníkům nečekaně a ochotně pomohli. Do paměti se jim vepsal mladík, který nebyl lhostejný k tomu, že vytipovaná ubytovna, kam utrmácení poutníci došli, byla kvůli pandemii zavřená. Událost je v poutním deníku popsána těmito slovy: „Zahlédli jsme jej na zahradě a všemi možnými komunikačními způsoby jsme mu vysvětlili naši situaci a prosili o pomoc. Byl ochotný a vedl nás k možnému ubytování, ale ani zde nikdo nebyl. Stání pro nás bylo bolestivé, už jsme nemohli a usedali na zem chodníku. Mladík 30 minut telefonoval. Podářílo se mu přes sestru sehnat ubytování v turistickém centru, zadal nám adresu do mobilu a řekl, že to jsou 3 minuty autem. Nadechli jsme se a z posledních sil vydali na cestu 1,5 km dlouhou. Chtěli jsme mu dát penízky, ale řekl, že si od poutníků nic nevezme. Buen Camino!“ Když dorazili do cíle, byli ohromeni. „Pro spaní jsme měli samostatný domek, tři pokoje, dvě sprchy a bazén. Ihned jsme si objednali tousty 2x za sebou, tako-

vý jsme měli hlad po celém dni, a ještě o půl deváté večer naskákali do bazénu a uvolnili plaváním těla.“

Monika: Katedrála sv. Jakuba

Cesta Portugalskem a Španělskem přinesla poutníkům stovky zážitků, krásných setkání, námahu, bolest i slzy. Ty se do očí dostaly každému při pohledu na majestátní katedrálu s hroblem svatého Jakuba. „Pro mne byl cíl právě ta katedrála. Když jsem ji poprvé viděla na fotografii, zůstala mi stále před očima. Je to nádherná velikánská románská stavba s gotickými a barokními doplňky. Věděla jsem, že ona je můj cíl, že k ní musím dojít a s pokorou se na ni naživo dívat. Celou pouť jsem ji měla před očima a každý den mě k ní víc a víc přitahoval,“ popisuje své dojmy Monika Dudová, pro niž byla celá poutní cesta školou týmové spolupráce a vzájemné pomoci.

V cíli čekala krnovské poutníky ještě jedna milá povinnost. Vystát si frontu na certifikát o vykonané pouti – tzv. Compostelu. „Předem už jsme měli registraci, tak jsme si vyzvedli pořadové číslo, já měla 777, tolik poutníků už sem přišlo. Do hodiny a půl jsme byli číslem vyvoláni jako na poště a u přepážky si vyzvedli certifikát v latině, neboť jsme uvedli, že naše cesta byla religionistická,“ zapsala do facebookového poutního deníku ředitelka Charity Krnov.

Na setkání s katedrálou si vyhradili až druhý den. Odpočatí a bez batohů vstoupili do chrámu, k němuž směřují kroky milionů poutníků už tisíc let. Vděčnost za pouť a všechny milosti, které cestou přijali, odevzdali při mši svaté. Navštívili ostatky světce, jehož symbol v podobě mušle hřebenatky celou dobu nesli na svých batozích. „Přáli si u něj zdraví pro vás všechny naše přátele, blízké, rodiny, kolegy, uživatele Charity a mír pro všechn lid.“

Není pasta jako pasta

Po návratu dojmy z putování stále v jejich myslích rezonují. Rádi by si podobnou cestu v budoucnu zopakovali. Do přípravy však nyní zahrnou také jazykový kurz. „Nikdo z nás neumí cizí jazyk. To byl náš největší problém,“ shodují se poutníci. Díky tomu zažili i humorná nedorozumění. „Jedna Angličanka mi v koupelně říkala ‚Pasta‘, podávala jsem jí pastu na zuby a ona nechápavě kroutila hlavou. Zvala nás na společnou

Společné foto v cíli před vytoženou katedrálou v tričkách, které kolegům z Krnova na míru připravila šicí dílna Charity Opava. Dárky s charitními logy rozdávali poutníci cestou svým hostitelům a těm, kdo jim s láskou pomohli.
Foto: Monika Dudová

večeři s těstovinami... Když jsme se pak během pouti v dalších dnech potkávali, tak na nás zvesela volala ‚Pasta!‘,“ líčí jednu ze situací Monika Dudová. „Při té večeři mi přišlo hrozně líto, že si s ní nerozumíme. Tak ráda bych si s ní pokecala, podělila se o svůj příběh a vyslechla ten její. Jsem rozhodnutá, že jdu do jazyků,“ říká odhodlaně Mirka Ivanovová.

Přednáška v knihovně

O tom, že se jí znalost angličtiny bude hodit, nepochybuje. Charitní poutní tým plánuje v budoucnu opět někam společně vyrazit. „Ta cesta byla prostě pěkná. Viděli jsme nádhernou přírodu, krásná historická města. Ochutnali skvělá jídla. Potkali nádherné lidi. Už si ani nedokážeme jinak představit dovolenou,“ zaznívá ze skupiny, kterou pouť ještě více stmelila. Jejich vděčnost se obrací i ke kolegům z Charity, kteří jejich cestu podpořili a zajišťovali chod jednotlivých služeb v době, kdy byli na cestě. „Patří jim obrovské díky!“

Zážitky pětice by mohly vydat na knihu. Poutníci z Charity Krnov se chystají o své dojmy a zkušenosti z putování do Santiaga de Compostela podělit na besedě v krnovské knihovně. „Přednášku budeme mít 30. listopadu v 18.00 hodin v Městské knihovně,“ zvou poutníci na setkání s těmi, kdo jim po celou dobu na dálku fandili.

Pavel Siuda